Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ROBERT AMBELAIN, unul dintre cei mai importanţi ezoterişti francezi din a doua jumătate a secolului XX, s-a născut la Paris pe 2 septembrie 1907.
Iniţiat în franc-masonerie şi martinism încă din anii tinereţii, a organizat şi a condus de-a lungul vieţii numeroase ordine şi societăţi iniţiatice. A fost Mare Maestru şi Mare Hierofant al Ordinului Masonic Egiptean de Memphis-Misraim, căruia i-a dat o dimensiune internaţională. În 1985, a revitalizat Ritul Scoţian Primitiv şi Ritul lui Cerneau. În anii de clandestinitate din cel de-Al Doilea Război Mondial a readus la viaţă Ordinul Aleşilor Coen, iar apoi a înfiinţat, în 1968, Ordinul Martinist Iniţiatic, pe baza unei vechi filiaţii ruse.
Ca Rozi-Crucian, a condus Ordinul Cabalistic al Rozei-Cruci, dar a lucrat şi în cadrul Roza-Crucii Orientului, filiaţie secretă pe care a perpetuat-o cu succes. A fost Patriarh a două Biserici Gnostice, sub numele mistic de Tau Robert şi Tau Ioan al III-lea.
Un aspect important al bogatei sale cariere de ocultist practicant îl constituie cele peste patruzeci de cărţi scrise, care acoperă toate domeniile ezoterismului occidental, de la astrologie la tarot, divinaţie, înaltă magie, teurgie, taumaturgie, Cabala ori alchimie. A studiat Biblia şi gnoza, dar a publicat şi o serie de cărţi de istorie secretă a Franţei. De asemenea, Robert Ambelain este autor a numeroase lucrări despre istoria Franc-masoneriei sau despre simbolismul masonic. Printre volumele pe care le-a semnat în ultimii ani de viaţă se numără *La géomancie chinoise* (1991), *Retour à Samarkande. L'ancienne astrologie arabe* (1993), *Retour à Alexandrie. L'astrologie mondiale des Anciens* (1994), *Le secret d'Israël* (1995). *Adam, zeul roşu* este o lucrare de tinereţe, în care autorul îşi dă măsura erudiţiei şi pune bazele pe care va ridica Templul întregii creaţii viitoare. Robert Ambelain s-a stins din viaţă pe 27 mai 1997.

ROBERT AMBELAIN

ADAM, ZEUL ROȘU

Traducere din limba franceză, note și cuvânt înainte
VLAD SAUCIUC

Prefață
SERGE CAILLET

NEMIRA

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

Cuvânt înainte de Vlad Sauciuc 9
Gnoza lui Robert Ambelain, prefață de Serge Caillet 13

Introducere 23

ADEVĂRATELE ORIGINI ALE TEXTELOR SACRE 29
Originile Sfintei Scripturi 31
Ofiții 58
Gnoza precreștină 58
Gnoza după apariția creștinismului 69
Mesia 83

DOCTRINA LUCIFERIANĂ 91
Geneza sau Sefer Bereschit 93
Pomul Cunoașterii 101
Originile mitului adamic 109
Lucifer și Satana 118
Simbolurile luciferiene: piersicul, vulturul, calul și șarpele, trandafirul, mărul, porumbița 135

DOCTRINA ROZICRUCIANĂ 141
Unitatea divină și Treimea 143
Șarpele în simbolismul hermetic 159

CONCLUZIE 171

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ADEVĂRATELE ORIGINI

ALE TEXTELOR SACRE

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ORIGINILE SFINTEI SCRIPTURI

Nu știm nimic despre felul în care s-au petrecut cu adevărat lucrurile în primii ani ai creștinismului și nici în perioada tradiției iudaice, din lipsa unor documente serioase, autentice din punct de vedere istoric. Tot ce putem face, analizând puținele date și exegeza care ne stă la dispoziție, este să înțelegem mecanismele care au stat la baza creionării faptelor din acele timpuri, până ce au ajuns să arate astăzi așa cum le știm cu toții. Respectiva imagine constituie ceea ce teologii numesc *Dogmă*. Să observăm, în treacăt, că acest cuvânt, care provine din termenul latin *dogma*, desemnează *principiile* sau esența unei învățături filosofice, și nu adevărul, simplu și concret.

Credința, atât de des invocată de oamenii religioși, este, din punctul de vedere al istoricului sau al omului de știință, un cerc vicios impenetrabil, din care nu poate rezulta nimic rezonabil, în adevăratul sens al cuvântului. Pentru cei din urmă, un document este un document și nu poate fi anulat de nicio ipoteză susținută prin fervoare mistică.

Istoria oficială a dogmelor iudeo-creștine, așa cum o prezintă, în zilele noastre, cei mai sinceri și mai buni cunoscători și apărători ai ei, este doar un șir de legende, de mituri, de afirmații selectate cu grijă. Dacă filosoful poate, de multe ori, ca să nu spunem întotdeauna, să descopere în aceasta un ezoterism complex și rafinat, istoricul și

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

raționalistul nu vor vedea în ea decât afirmații puerile, ce nu se bazează pe nicio dovadă sau pe vreun document adevărat. Din cauza ambiguității primilor o sută cincizeci de ani ai dogmei iudeo-creștine, istoria sa poate fi rezumată în două cuvinte: o luptă între o tradiție imaginară și o mulțime de documente contradictorii, numite apocrife. Din această luptă, tradiția a ieșit mereu învingătoare, lucru justificat prin faptul că bagajul de cunoștințe teologice al omului obișnuit este, de regulă, extrem de redus, fiind alcătuit din câteva rudimente de exegeză biblică, pe care le-a învățat în copilărie.

Cu excepția ideii unității divine, moștenită de la iudaism, niciuna dintre dogmele actuale ale Bisericii Catolice nu a existat în primele zile ale apariției sale. Toate au fost create după aceea, una câte una, ca orice construcție omenească. Și, după cum mărturisește unul din cei mai mari Părinți ai Bisericii, Sfântul Grigore din Nazianz (în poemul despre Sfântul Duh, din al cincilea său discurs teologic), a fost nevoie de două secole pentru a se finaliza punerea la punct a tuturor articolelor credinței, despre care ni se spune, astăzi, că ne-au fost transmise de însuși Isus, în mod explicit sau prin parabole.

Crearea lor a fost identică. Toate s-au format prin acțiunea a două forțe convergente:

a) Din imaginația și inima simplilor credincioși, ca expresie a nevoii permanente de a preamări tradiția și personajele acesteia, până la limitele posibilului și chiar ale imposibilului;
b) Prin acțiunea conducătorilor lor, care doreau să dea o aparentă coerență respectivelor dogme, fiind nevoiți să încerce armonizarea unor texte de provenienței diferită, fără legătură între ele, pe care imaginația populară, mistica primitivă a oamenilor umili, care sperau într-un viitor mai bun, le transformaseră, treptat, în însăși vocea Domnului.

Această cale dublă trebuie, așadar, avută în vedere și adusă la lumină.

Au trebuit să treacă *patru sute de ani* pentru ca tote cele cincisprezece cărți diferite, din care este alcătuită Biblia oficială, să fie acceptate de Biserica Latină, fără garanții și fără probe, doar prin efectul scurgerii timpului, așa cum spune Sfântul Ieronim în Epistola lui Iuda: „*Vetustate et usu*...“ Însă vechimea și uzanța nu constituie o dovadă a adevărului unei afirmații istorice, cu atât mai puțin atunci când vorbim despre legi divine.

Câteva din amintitele cărți sunt și astăzi respinse de evrei, de Bisericile Protestante și de Biserica Ortodoxă, care nu le recunosc drept parte a Vechiului sau a Noului Testament.

Cât despre text, numărul variantelor sale depășește orice imaginație. Desigur, sensul lui, oferit spre adorare credincioșilor, este mereu același... Vom analiza aici doar textele antice, considerate *originale*.

Astfel, a fost nevoie de trei secole pentru ca dogma Sfintei Treimi să fie formulată de Biserica Latină. În secolul al VI-lea, acest subiect era încă dezbătut în Biserica Ortodoxă, iar discuția nu s-a încheiat, întrucât cele două Biserici nu au căzut de acord, interpretându-l, chiar și în zilele noastre, fiecare în felul său.

Dogmele referitoare la Fecioara Maria au fost adoptate abia în secolul al VII-lea. Iar cărțile pe care se bazează *sunt considerate apocrife de Biserică*, întrucât aceasta nu ia în seamă și nu acceptă ca fiind autentice decât capitolele de care are nevoie! Pentru a se justifica, teologii susțin că „dacă faptele respective nu s-au petrecut cu adevărat, ele sunt totuși posibile, întrucât pentru Dumnezeu totul este cu putință“.

Această declarație inconștientă și plină de dispreț față de credincioși apare în *Faptele Sfântului Ieronim* (volumul IV), publicate la Editura Migne, cu *binecuvântarea* Bisericii.

Dogma păcatului originar, legendă culeasă din miturile iraniene, absentă din unele texte primitive, necunoscută de o parte dintre Părinții Bisericii, înțeleasă în feluri diferite de mulți alții, nu a fost stabilită sub aspect teologic decât în secolul al V-lea, în zorii invaziilor barbare.

Supremația Vicarului Romei, respinsă de toate celelalte Biserici, neluată nici astăzi în considerare de ansamblul Bisericilor Orientale, a avut

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

nevoie de cinci veacuri, din momentul afirmării sale, pentru a fi acceptată de Occidentul creștin, de altfel extrem de docil și mai ales de credul.

Tocmai pe această infailibilitate, pe adevărul privilegiat al învățăturilor și al dogmelor sale, s-a bazat, în toate epocile, dreptul pe care Biserica și l-a arogat în vederea dominării spirituale, iar mai apoi temporale, a lumii creștine.

„Singura legitimitate a unui guvern și stabilitatea sa, sunt date de voința lui Dumnezeu, exprimată prin vocea Bisericii, care ordonă popoarelor să îl asculte pe cel pe care ea îl crede în stare să aducă bunăstarea generală. Iar acela va fi considerat cel mai potrivit, nu pentru că ar fi cel mai inteligent sau cel mai puternic, nici pentru că ar fi un om superior din toate punctele de vedere, ci pentru că este cel mai fidel executant al ordinelor Bisericii, fiind, prin urmare, în stare să conducă popoarele pe calea lor spre mântuirea veșnică, dorința cea mai arzătoare a ființelor omenești."

Această explicație despre temeinicia puterii ecleziastice este extrasă din *Cursul de Drept Natural, predat la Facultatea Catolică din Lille, cu acordul, sfaturile și binecuvântarea superiorilor săi, de Părintele Tancrède Rothe* (Editura Larose et Forcel, Paris).

Veșnicia pedepselor, negată de doi celebri Părinți ai Bisericii, dar și de Origene, a fost respinsă și de cei mai mari exegeți din primele secole, având nevoie de cinci sute de ani pentru a fi acceptată. Atunci când am întrebat, în particular, o serie de somități ecleziastice, acestea ne-au mărturisit că nici ele nu cred în ea și că, în plus, veșnicia pedepselor nu este un articol de credință.

În *Expunerea Dogmei Catolice* (publicată la Paris, Lethielleux, 1889), Părintele Monsabré, de la Frații Predicatori, menționează: „Da, Iadul există. Trebuie să credem, pentru că așa ne învață Biserica. Dar Dumnezeu, în bunătatea Sa nesfârșită, ar putea face ca păcătosul să nu aibă parte decât de flăcările Purgatoriului."

Atunci când și-a exprimat părerea că pedeapsa primită *post-mortem* nu poate fi decât veșnică, Sfântul Toma d'Aquino a vorbit doar în numele său propriu. Niciodată, vorbind *ex-cathedra*, sub oblăduirea ocultă

a Sfântului Duh, niciun Papă nu a făcut din această simplă ipoteză teologică un act de credință. Este bine să nu uităm această distincție.

Documentul fundamental pe care se bazează creștinismul este Biblia. Istoria acestui ansamblu de documente se împarte în trei serii de studii:

1. Studierea *numărului* de cărți ce intră în alcătuirea culegerii sacre sau, cum se spune în mod tradițional, în „Canonul Bisericii";
2. Studierea *integrității* textului din cărțile amintite;
3. Studierea autenticității acestora, adică, pe de o parte, a originii lor cu adevărat miraculoase și, pe de alta, a motivelor care au determinat Biserica să le includă, pe fiecare în parte, în culegerea respectivă.

Este de ajuns să deschidem o Biblie, pentru a ști din ce cărți este compusă, atât în ce privește Vechiul, cât și Noul Testament. Însă numărul și alegerea amintitelor cărți nu au fost fixate definitiv decât la Conciliul din Trento, în 1546, odată cu declarația expresă că toate, în întregime și în părțile lor componente, „îl au drept autor pe Dumnezeu și trebuie primite cu aceeași smerenie, iubire și respect". Iată textul exact adoptat de Conciliu:

Sacrosanta oecumenica Synodus... Omnes libros tam Veteris quam Novi Testamenti, cum utriusque unus Deus sit auctor... pari pietatis, affectu ac reverentia suscipit ac veneratur.

Si quis autem libros ipsos integros, cum omnibus suis partibus... non susceperit... anathema sit.

Surprinzător de la prima vedere este faptul că, potrivit hotărârii Bisericii, Canonul Vechiului Testament este diferit de Canonul iudaismului, deși creștinismul își are originea în cel din urmă! Ceea ce este

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

de esență divină pentru primul, nu este, așadar, în întregime divin pentru cel de-al doilea!

Canonul evreilor a fost multă vreme destul de fluctuant, astfel încât au trecut câteva secole până când acesta a fost acceptat în unanimitate de preoții israeliți, fapt de care suntem absolut siguri, și pe care îl vom dovedi în paginile următoare.

Apărătorii Bisericii, care au pretins timp de mai multe sute de ani că acest Canon fusese întocmit de Ezdra, în jurul anului 450 înaintea erei creștine, cu excepția *Ecleziastului* și a *Cărții Macabeilor*, apărute mai târziu (vezi *Istoria Universală* a lui Bossuet, partea a doua, cap. XXIX), au fost nevoiți să renunțe la a susține această ipoteză, pentru că, dincolo de faptul că nu a putut alcătui întregul Canon, Ezdra nu ar fi putut fi nici măcar autorul celor două lucrări a căror paternitate i se atribuie (adică *Paralipomena* și cele două cărți care îi poartă numele), dat fiind faptul că evenimentele descrise în prima se desfășoară până în anul 320 înaintea erei noastre, iar cele din cea de a doua se întind până în anul 130... Tot ce putem spune, ținând cont de prologul *Ecleziastului*, scris pe la anul 200 înainte de Hristos și de declarațiile istoricului evreu Flavius Iosefus, făcute în jurul anului 70 e.n., este că acest Canon al evreilor exista pe la anul 300 î.e.n., fără a fi însă admis în întregime de o parte importantă a populației israelite, saducheii, care nu acceptau decât *Pentateuhul*, fapt care nu i-a împiedicat să îl numească pe unul din membrii lor în funcția de suprem pontif.

Potrivit lui Iosefus, singurele cărți existente în timpul regelui Persiei, Artaxerxe, au fost, conform celor scrise în tratatul său intitulat *Contra lui Appion*:

1. *Pentateuhul* lui Moise, considerat a fi dictat de însuși Dumnezeu;
2. Treisprezece cărți scrise de Profeți, ca documente istorice, ale căror titluri nu le menționează;
3. Patru cărți de imnuri și de precepte morale, pe care iarăși nu le numește.

Iosefus adaugă că, după acea epocă, au mai apărut alte câteva cărți, dar că ele nu aveau nici pe departe aceeași autoritate morală ca precedentele.

Incontestabil rămâne faptul că el nu a cunoscut nici *Cartea Înțelepciunii* (lui Solomon), nici *Macabeii*, nici *Tobit*, nici *Iudita*, nici *Ecleziastul*, în timp ce Biserica Latină consideră aceste cinci cărți ca făcând parte din Canonul ei.

Primul autor care ne-a dat detalii despre Canonul evreiesc este Méliton, episcop de Sardes, în jurul anului 180 al erei noastre (vezi Eusebiu, IV, 26). Și el lasă deoparte cele cinci cărți de mai înainte, ca și o a șasea, *Cartea Esterei*. La rândul său, cincizeci de ani mai târziu, Origene va exclude din acest Canon nu doar *Cartea Esterei*, ci și *Cartea Înțelepciunii*, pe cele ale lui *Iudita*, *Tobit* și *Ecleziastul* (Eusebiu, VI, 25).

După două secole, în anul 385 e.n., Sfântul Ieronim, cel mai învățat om al acelor vremuri, va reitera, cu mici diferențe, eliminarea aceloraşi texte, pe care ne spune că o aprobă. În acelaşi timp, el ne arată că evreii considerau că cele trei părți din care era compus Canonul lor – *Pentateuhul* (sau Legea), *Profeții* și *Hagiografii*, sau „cărțile bune" – au o autoritate diferită.

Sfântul Ieronim le împarte în două categorii:

1. Lucrările considerate a fi de inspirație divină, adică *Pentateuhul*, sub numele de *Tora* sau Legea, *Profeții*, cuprinzând cărțile lui *Isaia*, *Samuel*, *Judecătorii*, *Regii*, cele două cărți ale lui *Ezdra* și alți cincisprezece profeți pe care Biserica îi admite astăzi, cu excepția lui *Daniel* și a lui *Baruch*.
2. *Hagiografii* (în evreiește, Ketubim), sau cărțile pur și simplu „bune de citit", adică: *Iov*, *Psalmii* lui David, *Proverbele* lui Solomon, *Ecleziastul*, *Cântarea Cântărilor*, *Daniel*, *Cronicile*, *Estera* (unii adăugau și *Cartea lui Rut*) și *Plângerile lui Ieremia*.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Cât despre *Cartea Înțelepciunii* (pe care Meliton o confundă cu Proverbele), *Ecleziastul, Iudita, Tobit* sau *Macabei*, Sfântul Ieronim declară că evreii le consideră apocrife, și le dezaprobă cu tărie, încheind cu o diatribă împotriva lui *Daniel*, în prefața pe care o va scrie respectivei cărți.

După cum se vede, Biserica Latină a anulat diferențele pe care le făcea Iudaismul între cărțile considerate de inspirație divină și cele care erau doar „bune de citit". Apoi, ea le-a adăugat pe listă pe cele pe care evreii le respingeau ca fiind apocrife, punându-le pe picior de egalitate cu celelalte.

Alcătuirea treptată a acestor Canoane este evidentă, iar felul în care s-au format este limpede. Ele au crescut ca fluviile, pe măsură ce se îndepărtau de izvoare. Mai întâi, singura admisă ca fiind inspirată de Dumnezeu a fost *Legea* (*Pentateuhul* sau *Tora*); apoi acesteia i s-au adăugat Profeții, mai întâi puțini, după care numărul lor a crescut. Lista cărților canonice a fost completată, mai târziu, cu hagiografii și așa-numitele texte „apocrife" (sau „îndoielnice"), pe măsură ce mijloacele de control erau tot mai slabe, iar imaginația sau misticismul putea să își ia avânt.

Dacă îi împingem pe teologi pe calea periculoasă a demonstrării valabilității istorice și canonice a documentelor, ei vor răspunde: „Întrucât Biserica este infailibilă prin vocea doctorilor ei, ea are dreptul de a stabili canonicitatea Cărților Sfinte, așa cum are dreptul de a fixa dogmele." Cel puțin aceasta este definiția dată cuvântului canon de Abatele Bergier, în *Dicționarul* său *teologic*.

Astfel, nu se mai pune problema de a baza legitimitatea Bisericii Latine pe cuvintele divine, ci pe creditul pe care li-l acordă teologii. Nu Dumnezeu le dăruiește Biserica oamenilor, ci Biserica este aceea care se face garantul manifestărilor divine.

Trebuie să fim de acord că, din punct de vedere istoric și strict documentar, exegetul nu se poate mulțumi cu asemenea lucruri.

Canonul Noului Testament are baze la fel de șubrede ca acelea ale Vechiului Testament. Diferă însă de cel din urmă sub aspectul posibilității de a observa o anumită succesiune a fazelor alcătuirii sale, care nu este lipsită de logică.

Teologii dau de înțeles (atunci când nu o spun răspicat mulțimilor de credincioși care nu au posibilitatea de a le verifica afirmațiile), că textul Noului Testament a fost stabilit foarte devreme, la sfârșitul primului secol, atunci când a fost compusă ultima din cele patru evanghelii care îl alcătuiesc: cea a Sfântului Ioan, „întrucât toate scrierile din acesta sunt, ne spun ei, în mod atât de limpede de origine apostolică și divină, încât ar fi imposibil să avem îndoieli în ceea ce le privește". Adevărul este că dovezile care arată falsitatea acestei date sunt extrem de evidente, astfel încât politicienii Bisericii, precum Abatele Freppel, în lucrarea sa intitulată *Părinții Apostolici*, mărturisesc că nu putem vorbi despre o formă finală a Canonului înainte de finele celui de-al doilea secol, iar „adevărații cunoscători din domeniul exegezei, și mai ales cei sinceri, recunosc că această formă a fost adoptată, în realitate, de-abia la sfârșitul veacului al patrulea"... (Abatele Bergier, *Dicționar de teologie*).

Primele secole ale erei noastre sunt, pentru Noul Testament, aidoma celor trei dinaintea lor pentru cel Vechi, o epocă de aur a falsificatorilor, și mai ales a „falsificatorilor pioși". Căci, din nefericire, textele și documentele false s-au născut și s-au înmulțit sub acoperirea bunelor intenții, a dorinței arzătoare și sincere de a-i converti pe eretici la dreapta credință.

Evanghelii, epistole, diferite apocalipse, „faptele" cutărui sau cutărui apostol, toate se înghesuie și se amestecă laolaltă cu cele pe care Biserica le va accepta, în cele din urmă. Iar autorii lor nu au fost doar ereticii sau gnosticii creștini, așa cum s-a scris adesea. În lucrarea sa despre „Părinții Apostolici", Abatele Freppel, care este un autor mai presus de orice bănuială, atribuie creștinilor obișnuiți redactarea a peste *patruzeci de evanghelii apocrife!*... La rândul său, Origene, în prima sa omilie despre Sfântul Luca, nu împarte evangheliile în